

Духовный отецъ ако познае, че оной, кой то се исповѣдѣва у него, есть таковъ чловѣкъ, кой то е готовъ на ксекаква епитиміа, и ако познае, че выше сказанна та епитиміа, сирѣчь отлѣченіе отъ сваты тайны на нѣколико време, нема да го фржли во отчашніе, ни въ лѣность, ни въ нерадѣніе, но оцѣ повече приводи го да познае весьма хубаво голѣма та грѣховна тежина и лютина та Божіа, и мѣ доноси весма тепло покалніе: тогава понеже е таковъ чловѣкъ той, кой то се кае, може духовный отецъ да мѣ даде дрѣги те епитиміи за да го исправи а при нихъ може да го отдѣли и отъ сватое причащеніе на нѣкое време (а).

(а) Во тал статіа заключавасе слѣдѣщее. перво: священницы должны са да глѣдатъ на образъ покалніа, а не на то что есть написано въ тревинка. Второ: да глѣдатъ: каковъ е чловѣкъ кающійся, за да го не отчаатъ и да даватъ епитиміа спорѣдъ чловѣка. Третье: На войскарина духовникъ не може да даде епитиміа, а защо; затока защо то да се пости не ожем да прави поклоны (метаніи) не може: да дава милостына нема откаде (нема пары нито дрѣги вещи). заради това длѣженъ е духовникъ да подплаши съ страшный сѣдъ, съ вѣчна мѣрка, а послѣ потова да мѣ даде вола да се при-